

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο κ. Βενιζέλος στην Κρήτη. Η κάδεος των καλαϊτών συντρόφων και συμπολεμιστών του. Αρματωμένοι σαν ζακακί ! "Όπου τους απαγορεύουν την είσοδο. Το σούρρυπο. Η εμφάνισις του κ. Βενιζέλου. Η συγκινητική δεξίωσις των γηραιών έπλαρχηγών. Η καλωσύνη του βασιλέως Γεωργίου. "Όπου παίζει το ρελο του...έσπάζεσθε! Η διακτική ταξιδιωτίσσια. Φευρίεξ και άπαιτητική. Άλλά ό βασιλεύς κάνει πρόθυμα τά δελήματα της. Γεωργίος και Ρέκκος Χοϊδάς. Οί άκακί δημοκρατικοί και ό πλέον άκακος Άναξ, κτλ. κτλ.

TAN ό κ. Βενιζέλος, πρό ήμερών, μετέθη στην Κρήτη, συνέθη τό έξής άφάιο :

Οί παλαιοί έπλαρχηγοί και πολεμιστάι της Κρήτις — όσοι άπομείνανε άκόμα — μέ τά άσπρα τους μαλλιά και τά μακρά άν κάταρράχτες γένεια, κατεβήσαν νά τόν δούν.

Κατεβήσαντες όμως, έδωέρωσαν καλό νά πάρουν και τά ντουφέκια τους και τις μακρούς Κρητικές μαχαίρες τους. Κι ' έτσι ώπλοισμένοι, έπήγαν στη Χαλέπα, όπου τό σπίτι του κ. Βενιζέλου, και ζήτησαν ν' άνεβούν άπάνω νά τόν δούν.

Η ύπηρεσία όμως του κ. Βενιζέλου, σάν τους είδε έτσι πανόλους, θέλησε νά τους έμποδίση.

—Άφήστε τά όπλα σας, τους είπαν, κι άνεβήτε.

Οί έπλαρχηγοί όμως δέν ήθελαν νά συμμορφωθούν.

—Δέν τ' άφήνωμε, έλεγαν, ήμεις τά όπλα μας.

Γιατί χωρίς τά όπλα δέν θα μάς γνωρίση ό κ. Πρόεδρος.

Έπειδή όμως οι άνθρωποι του σπιτιού του κ. Βενιζέλου έπέμεναν και έπέμεναν και οι έπλαρχηγοί, έγινε εκεί μια μεγάλη φασαρία. Την φασαρία αυτή άκουσε και ό Βενιζέλος και βγήκε στόν έξώστη, για νά διητή γίνετα. "Όταν είδε τους έπλαρχηγούς, άρχισε νά τους καλή τόν καθένα μέ τ' όνομά του :

—Καλόσ τόν Καπετάν Άνδρέα ! Τι γίνεσαι Καπετάν Μαγώλη ; κτλ.

Οί έπλαρχηγοί, όταν τόν άκουσαν νά τους φωνάζη μέ τό όνομά τους, άβησαν τά ντουφέκια τους και άνεβήκανε άπάνω.

—Τώρα δέν μάς χρειάζονται τ' άρματα ! είπαν στόν κόσμο, πού παρολοουθήσε τη σκηνη. Μας γνώρισε ό Λευτέρης !

Είπε γνωστόν πόσον ό μακαρίτης βασιλεύς Γεωργίος ήταν άτίδης και καταδεχτικός στόν κόσμο. Ίδιος δέν ήταν ταξιδιέμεν ενκόγνιτος στην Ερώφην.

Τό τελευταίο φύλλο του Γαλλικού περιόδικου «Γά Βλέπο» "Όλας διηγείται σχετικά τό καλύτερο χωροκατασκευαστικό άνέκδοτό του:

Κάποτε, σ' ένα σταθμό μεταξύ ΑΓΕ-λέ-Μπαίν και Παρισίων, πού είχε κατεβή ό Γεωργίος, είχε μείνει μόνος, γιατί ό συνοδός του είχε πάει έξω από τόν σταθμό, για μά στιγμή, για ν' αγοράση έφημερίδες και μερικά κομμάτια όπλοισμου. Άξαφνα, καθώς σκετόκανε ό μακαρίτης βασιλεύς, μά γυναίκα του λαού, πού βρισκότανε σ' ένα βαγόνι της τρίτης θέσεως του τρένου, πού ήτανε εκείνη τη στιγμή, του χτύπησε από τό τρέμα.

—Έλα νά μου άνοιξη, σέ παρακαλώ, του φώναξε, γιατί τούτη ή πληρότατη του βαγονιού είνε σφραγίσ κλεισμένη. Δέν θα προφτάσω νά κατεβώ και θιάζομαι ν' αλλάξω τρέμα...

Κι' εκείνος θα μέ άκούση εϋθύς. Και τί θα τρώη τότε, Ξ; Δέν θάχη νά φάη τίποτα, κι' άς είνε όσο θέλει μάστορας στό φαί!...

—Άφρησέ τον... Τι σέ μέλλει; "Ό,τι έχομε θά τώχομε, κι' ό,τι έχομε άς τώχου! είπε ό γίγας μέ γέλιο άγασθό

—"Α, όχι! Ξεφάνισε ό θέρος μέ πέτομα. Κι' ό,τι έχομε θά τους τό πάρουμε! Έτσι ήθελο, έτσι μέ αναγκάζουν νά θέλω κι' είνε στό χέρι μου νά τό κάνω!

Σηκώθηκαν. "Ο γέρος περπατούσε άθόρυβα, κλεφτά, σκεφτικός. Ένώ ό σύντροφός του χτυπούσε θαρητά τά χονδρά του όπλοισματα στό κατάστρωμα, φέρτυνε, φυσούσε και ξεφυσούσε κι' έκανε, τέλος, έναν πολυσύθητο, ήλιθιο και άμέριμον θόρυβο γύρω του.

Τό πλοίο, προχωρούσε άργά. Στην όχθη, πού σκετεινό θάθος τών πεύκων, φανότανε τάρα μια έκκληρούδα. Κάπου κεί έπαίζαν μια φουσαρμύνικα. Τό θαπύρι χτύπησε στην άποθάβρα, τό εϋλό άφρησε ένα πονεμένο τρίξιμο και τό νερό πάφλασε όπόκωφα κάτω άπ' τούς τροχούς του θαποριού...

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

Έπειδή δέ ό Γεωργίος δέν κατάλαβε ή δέν έπρόσεξε πολύ, ή γυναίκα του φώναξε και πάλι θυμωμένα :

—Έλα, τό λοιπόν... Πάρε τά πόδια σου και θά χάσω τό τρέμα! Δέν τό βλέπεις ;...

Ό βασιλεύς τότε έτρεξε κι' άνοιξε την πόρτα του βαγονιού.

Άμα όμως άνοιξε, ή γυναίκα του έπρότεινε όμειλιστάτα ένα μπόγιο και ένα πανέρι μεγάλο φαγητόν.

—Νά, τίσος αυτό τό πανέρι και τόν μπόγιο, του είπε, για νά κατεβώ.

Ό Γεωργίος έπιησε μέ ύπομονη τόν μπόγιο και τό πανέρι της γυναίκας και τά κράτησε.

Σάν κατέβηκε εκείνη άσθμαίνουσα, από την ταραχή της μήπως έχανε τό τρέμα, και σάν είδε τόν άγνωστο βολικόν πού, του ξαναείπε :

—Μου κάνεις τη χάρι νά μου βγάλεις και ένα εισιτήριο, γιατί εγώ έφρονοώσα και δέν μπορώ νά περπατήσω...

Έκείνη τη στιγμή έγυρσε και ό συνοδός του Γεωργίου. Και μόλις είδε τόν βασιλέα νά κρατά άκόμα τόν μπόγιο της ταξιδιωτίσσιας και τό πανέρι, έτρεξε νά τά πάρη από τά χέρια του. Άλλά ό βασιλεύς του έκαμε άμέσως νόημα νά μη μίληση διόλου. Και ό συνοδός του, πού ήξερε την καλωσύνη του, δέν μίλησε διόλου.

Έτσι ό Γεωργίος έπήγε ήσυχα- ήσυχα, έβγαλε και τό εισιτήριο της γυναίκουλας και της τό έδωσε μ' ευγένεια. "Όταν όμως εκείνη θέλησε νά του δώση τό αντίτιμο, ό βασιλεύς, φυσικά, δέν τό έδέχθηκε.

Ό μακαρίτης βασιλεύς Γεωργίος δέν ήταν μόνον καταδεχτικός, αλλά και καλόκαρδος πού.

Μιά φορά ή δημοκρατική ομάδα τών Άθηνών του έκανε πόλεμο μεγάλο. Οί δημοκράτα, μέ επί κεφαλής τόν Ρόκκο Χοϊδά, του έκαναν λυσσαλέα επίθεση στις έφημερίδες.

Έννοείται ότι οι δημοκρατικοί στις επθήσεις των αυτών χτυπούσαν τόν θεσμό μόνον της βασιλείας. Άλλά μέσα στού δημοσιογραφικού πόλεμου των την όμη, έπαυσε τό σχέδιο και τόν μακαρίτη βασιλέα, άκόμα δέ και την οικογένειά του.

Κι' όμως, ό άνεξίκακος Γεωργίος, στά 1869, έπί τη ευκαιρία της γεννήσεως του πρίγκιπος Γεωργίου, έζήτησε από τόν τότε ύποπόγο της Δικαιοσύνης "Αθ. Πετσάλην νά διορίση τόν Ρόκκο Χοϊδά σέ καμιά άσκασία θέσε.

—Ό καιμένος ό Ρόκκος, είνε στόν ύποπόγο ό βασιλεύς, έχει ανάγκη για νά ζήση. Είνε φτωχός και σέ παρακαλώ νά τόν διορίσης πωθενά.

Και επειδή ό Πετσάλης τόν κίταξε λιγάκι έκπληκτος, πρόσθεσε :

—Δέν περάζει, άς μιλάει εναντίον μου. Έμείνα δέν μέ βλέπτε... Σέ όμως βάλλον πωθενά...

"Όταν, στά 1910, ό κ. Βενιζέλος έγινε πρωθυπουργός, έτυχε νά βριόσκονται, κατά τις ήμέρες του Πάσχα, ένα μεσημέρι, στό σπίτι του, ό κ. Σαυρ. Σίμος, διευθυντής και ιδιοκτήτης της «Πατρίδος», και ό μακαρίτης Στέφανος Γρανιτσας.

Ό κ. Βενιζέλος τούς παρακάλεσε νά καθήσουν και νά του κάνουν συντροφιά στό γεύμα.

Καθόταν τότε στην όδο Λικαθητιού και τό σπίτι του μέσα ήταν φτωχικό και τό τραπέζι του, άν και Πασχαλινό, λιτότατο.

Άπάνω στό φαί, εκεί πού μιλούσαν για διάφορα ζητήματα, ό Βενιζέλος τούς είπε Ξεφρηνικά :

—Μετά δύο έτη θα κάωμεν έθνηκον Πάσχα!...

Και ό διού συνδαιτημόνος του πρωθυπουργού, παρ' όη την άφροσύνη πού του εχαν, πήραν τά λόγια του αυτά μάλλον για έγχα. "Ο κ. Σίμος μάλιστα πονούγελισε λίγο πικρά. Κι' όμως, άν βγν μετά δύο, αλλά μετά τρία χρόνια, ή Έλλάς γώρτασε πράγματι «Εθνική Άνάστασις», στην Θεσσαλονίκη, πού ήταν πάλι «Ελληνική»...

Ό στρατηγός Χατζηπέτρος ύπηρεξε από τούς πού γενναίους άγωνιστάς του 21.

Σέ μια μάχη μάλιστα κοντά στη Θήβα έσκότωσε έναν Άράπη λιτέα, σωστό γίγαντα.

Τό κεφάλι του Άράπη αυτόν ήταν τεράστιο και είχε τριπλάσιο βάρος άπ' τό κεφάλια τών άλλων ανθρώπων!...